

„Puricii” în Germania

Într-o vreme când, pe scenele și pe micile noastre ecrane, umorul este lovit tot mai des și mai perfid de stupiditate și vulgaritate, spectacolele lui Dan Puric reprezintă o oază de bun-simț, de vioiciune intelectuală și de rafinament, menită parcă a ne spune că prostul-gust poate fi contracarat nu cu lamentări, ci cu fapte artistice de bună calitate. Adevărul s-a confirmat și la sfârșitul acestei veri, când năstrușnica trupă a „Puricilor” a prezentat noul ei spectacol, **Made in Romania**, în premieră absolută la Menden, în nordul Germaniei, în cadrul unui festival cultural internațional aflat la cea de-a șaptea ediție și organizat cu pasiune de către Angela Ameke, româncă din Arad, stabilită din 1973 pe pământ german. Pregătit sub egida Centrului Cultural European de la București, unde va avea loc și premiera sa românească, spectacolul poartă sigiliul inventivității și al profesionalismului lui Dan Puric (scenariu și regie), dar și al fanteziei însoțite mereu de rigoare pe care a dovedit-o, ca și în montările precedente, coregraful Malou Iosif. Drumul până la Menden, timp de aproape trei zile, cu o singură escală de somn la un motel din Arad (trans-

formată în veritabil ospăț pentru țânțarii!) a fost el însuși un spectacol. Și la „parter”, unde se afla *staff*-ul, dar mai ales la „etajul” autobuzului botezat de trupă „Boeing-ul care zboară la 10 000 de metri cu o viteză de 700 de kilometri pe... săptămână”, am savurat histrionismul contagios și spontaneitatea de replică și de gest prin care companionii mei mai tineri au ținut mereu sus ștacheta buneidispoziției, chiar și atunci când, în ultima noapte de drum, în Boeing-ul nostru a început să plouă! Când și când, într-o pauză de casetofon ori în vreo parcare, eram martorii unor scurte reprize de step, de dans popular ori de improvizații pe muzica oferită de „Rapsozii Zarendului” și de naiul lui Nicolae Voiculeț, asistentul lui Gheorghe Zamfir, ce ne dăruia crâmpie din repertoriul Mariei Tănase, dar și prelucrări după Mozart sau Bach. Sub privirile lui Dan Puric „Puricii” jucau și se jucau, poate fără să știe că „repetă”, iar „capul răutăților” în această zbențuală eliberată de orice inhibiție era doamna Malou, care mi-a explicat: „Profesoara mea, Floria Capsali, credea că nu faci nimic în arta asta dacă nu ai un dram de nebunie. Or, e constatat

că, pe măsură ce trec anii, mai ales în trupa lui Dan, nebunia asta e tot mai mare!”. Trupa are deja vedetele sale: Carmen Ungureanu, unanim apreciată în *Toujours l'amour* și *Costumele*, și Ileana Olteanu, amândouă actrițe la Teatrul Național din București, Adrian Horobeț, Richard Bovnoczki, Vlad Oancea și Dragoș Huluba („careul” liderilor incontestabili ai umorului de pe și de dincolo de scenă), Oxana Moravec, Andrei Vasluianu și Nicolae Nastasia, un valoros „trio” de la Teatrul „Toma Caragiu” din Ploiești, actorii Mihai Răzuș și Mihai Baranga, Adelaida Zamfira și Violeta Totir, interprete cu variate disponibilități interpretative și o plăcută ținută scenică, Ramona Cutină și Dana Cavaleru, aceasta demonstrându-și virtuozitatea și în step, nu numai în teatru, Silviu Olteanu, un om nu numai talentat, ci și foarte sensibil, Adriana Nicolae, Ioana Visalon, Ioana Flora, venită de la Piatra Neamț, Adriana Butoi, Ion Parea și Lucian Maxim, un as al percuției, care contribuie, alături de Gabi Petrescu (lumină și sunet), la realizarea ambianței și a ritmului spectacolului. În rol de cabinieră, maseur și... soră mai mare, Livioara Adăscăliței, de la Teatrul „Nottara”, este la tot pasul gata să le risipească emoțiile celor mai tineri ori să le tempereze celorlalți zelul în a-i lua peste picior pe „boboci”.

La sosire, prima surpriză! Alături de doamna Ameke se aflau cei care urmau să ne găzduiască. Acești „părinți adoptivi” ne-au făcut să ne simțim minunat, arătându-ne, cu bucurie și respect, o afecțiune sinceră, departe de politețurile protocolare. De altfel, pe tot parcursul festivalului, atât trupa lui Dan Puric, cât și ceilalți artiști români (pictorul Onisim Colta, ceramiștii Florin Colibaba și Augustin Pall, creatoarea de icoane Eliseea Papacrioc, instrumentiștii și soliștii dansatori) s-au aflat în centrul interesului publicului prezent de dimineață și până noaptea în piațeta din centrul orașului, cu cele două scene și o puzderie de corturi și mese unde puteau fi completate evenimentele artistice cu cele mai sofisticate delicatase... culinare. După un năucitor maraton de concerte (muzică simfonică, de estradă, café-concert,

Trupa... în păr

country, jazz, muzică tradițională japoneză ori braziliană etc.), spectacole de teatru, pantomimă, dansuri moderne și de salon, intersectate de vesela hârjoană a unor clovni pe picioaroange, în ultima seară a venit rândul „Puricilor” să arate ce știu și pot face, într-un spectacol care i-a ridicat în picioare pe spectatorii din scaunele instalate special pentru această reprezentare și i-a scos cu nasul din farfuriile pline de bună-tăuri pe gurmanzii care se grăbeau să vadă ce se întâmplă pe scenă, de toată piața răsuna de râs și de ovații. Și, într-adevăr, acolo se întâmplau multe! Se depăneau o mie și una de istorioare mai lungi ori mai scurte, ca în poveștile Șeherezadei, despre o privire românească asupra condiției umane de azi și dintotdeauna, despre identități culturale confruntate cu globalizarea, despre vreme și vremuri, cu bucuriile și umbrele lor, sau despre biruința râsului și a ingenuității în fața vanităților de tot felul și a râului ce proliferază înlăuntrul și în jurul nostru. Chaplin, Olimpiadele și ciroul, războiul, revoluțiile și drogul, dansul și artele marțiale, iubirea și violența, lumea din jurul nostru și din sufletul nostru – iată „personajele” care populează viața acestui spectacol. „Am vrut să confer acestui umor

Malou Iosif și Dan Puric

altitudinea sacralului, ne spune Dan Puric. Iar faptul că am jucat acum fără costumele concepute de Irina Solomon, căci nu erau gata, a sporit libertatea actorilor, contribuind la dezinhibarea lor și la solicitarea în și mai mare măsură a gândirii interpretative a spectatorilor.” O miză de înaltă valoare și un discurs scenic cu diabolice

ruperi de ritm, în care teatrul, dansul, pantomima, muzica, luminile se împletesc sfidând din start orice definiții pripite. Apreciat de critici și jurnaliști, de numeroși prieteni ai teatrului sosiți aici de la Dortmund, Iserholm și alte orașe din jur, ba chiar și din învecinata Olandă, spectacolului i s-au consacrat pagini întregi de ziar și emisuni la radio și televiziune. Faptul că trupa a fost însoțită la Menden și de Claudiu Petringenu, reporter al televiziunii naționale, reprezintă o șansă ca succesul să fie oglindit și pe micul ecran, într-un film ce va urma premierei românești a spectacolului. Ne-am întors cu bucuria acestui succes în suflet, oprindu-ne doar pentru o noapte la Salzburg, unde afișele ne vesteau minunate concerte, spectacole și expoziții în celebrul festival de acolo. Noi, însă, am umblat pe străzi toată noaptea și am mulțumit lui Dumnezeu că există pe lume un oraș atât de fermecător, de curat și de primitiv, un oraș fascinant ca un adevărat spectacol. Ne-am trezit din acest vis pe... „Dealul Negru”, la vestitele tarabe cu mici și ciorbă de burtă, unde nici micii, nici ciorba nu costă la fel de la o masă la alta... Eram acasă.

Ion Parhon

Sf flash

Cine rezistă și cine cedează

Atunci când l-am cunoscut pe Calvin McClinton, mi-a povestit cum a ajuns din Statele Unite în România: ca actor și regizor de musical în Ohio, a aflat, navigând pe Internet, că la facultatea de teatru din București există o secție (abia deschisă, la vremea respectivă) care se ocupă chiar cu tipul de teatru care îl pasionează. De acolo și până în momentul când McClinton s-a înființat, ca bursier Fullbright, la Academia de Teatru și Film, nu a fost decât un pas.

De doi ani, Calvin, care, între timp, a realizat că românul nu e nici pe departe specialist în musical, se chinuie să-i învețe pe studenții viitori actori arta cântatului combinat cu dansul. Pentru asta, și-a prelungit bursa cu un an. Este limpede că o face din pasiune. Nu pot să-l uit, la Festivalul Internațional de la Piatra Neamț, în 2000, când, după ce vorbise timp de vreo oră despre istoria genului, încercând să stabilească o punte de comunicare cu ascultătorii cam ignoranți, în doar câteva minute de cântec a schimbat o lume cu vocea extraordinară de caldă care se potrivea teribil cu chipul lui exotic și cu părul creț, răsucit în codițe.

Recent, la Muzeul Literaturii Române, americanul de culoare a prezentat primul act din musicalul **Now or**

never pe care-l lucrează cu un grup de actori, majoritatea proaspăt absolvenți de Actorie, alături de care am văzut-o și pe consacrată Cătălina Mustață. E adevărat că scenariul, după Harap Alb al lui Creangă, s-ar putea să nască dezaprobări prin felul în care alătură povestea originală cu un fel de actualizare a ei. Pe de altă parte, deocamdată, spectacolul se prefigurează a fi pregătit numai în engleză, ceea ce nu ar face nici un serviciu popularizării musicalului în România. Mai mult, din câte am văzut, tinerii interpreți sunt, încă, din punct de vedere tehnic, departe de modelele lor americane. Dar nu pot să nu spun răspicat că, fie și dacă nu le vor egala niciodată (ceea ce este foarte probabil), vor câștiga măcar o doză de profesionalism în plus. Vor ști să cânte mai bine, să se miște mai degajat, să lucreze mai ușor în echipă. Iar contactul cu un alt tip de educație nu poate fi decât folositor. Toate acestea se datorează eforturilor lui Calvin McClinton, pentru care am toată admirația. Faptul că el nu se lasă descurajat și scârbit de lipsurile și neputințele pe care le întâlnește ar trebui să ne dea de gândit. Noi; care suntem autohtoni, cedăm, în fiecare zi, câte puțin.

Mirona Hărăbor